

Hymna tuláků

Věra Martinová

1. Když se třásl bílý měsíc letní zimou
k nočním ohňům šel se hřát
přišel k nám a měl splín dal si víno z ostružin
a hymnu tuláků začal hrát

2. Možná hrál ji vážně tenkrát smutný měsíc
Možná vítr, co já vím
Na skalních úbočích na horách, když přešel sníh
Při ní slzy do očí hnal dým

- R: Na zádech kopců a v klínech údolí
Na zrádných řekách kde s proudem zápolíš
Na zádech kopců na dosah od mraků
Tam tě vítr naučí tu hymnu tuláků

3. Kdo se hloupě ptáš, zda měsíc chodí k ohňům
Ptej se kluků, co ho znají
Možná jsou mám jen strach, jiný než v mejch vzpomínkách
Možná dali toulání good bye

- *: I když jsem samá cesta
Mají příliš jasný cíl
Někdy cítím divný splín
Při víně z ostružin
To jen kousek touhy ve mně ještě zbyl

- R: Na zádech kopců...

- Tam na zádech táhlých kopců a v očích průsmyků
Jsou místa k toulkám a marným únikům
Na zádech kopců, na dosah od mraků
Snad i vítr zapomněl tu hymnu tuláků